

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXXIII. Non sola corporalis eleëmosyna præcepta est, verùm &
spiritualis, signanter correctio fraterna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

tis ipsam moveret ad largiendum sua? Hoc tamen dictum sit salvo meliori iudicio.

CAPUT XXXIII.

Non sola corporalis eleemosyna praecepta est, verum & spiritualis, signanter correctio fraterna.

333 **C**um proximi necessitates aliae spirituales sint, corporales aliae, quemadmodum corporaliter ipsi debemus subvenire; ita & spiritualiter. Modos varios suggerit Augustinus Enchirid. c. 72. hisce verbis: *Non solum qui dat esurienti cibum, sitienti potum, nudo vestimentum, peregrino hospitium, fugienti latibulum, agro vel incluso visitationem, captivo redemptionem, debili subvectionem, caeco deductionem, tristi consolationem, non sano medicinam, erranti viam, deliberanti consilium; & quod cuique necessarium est indigenti, verum etiam & qui dat veniam petenti, eleemosynam dat, & qui emendat verbere in quem potestas datur, vel coercet aliquam disciplinam, & peccatum ejus, quo ab illo laesus est, aut offensus, dimittit ex corde, vel orat ut ei dimittatur; non solum in eo quod dimittit atque orat, verum etiam in eo quod corripit, & aliquam emendatorem poenam plectit, eleemosynam dat: quia misericordiam praestat. Multa enim bona praestantur invito, quando eorum consultatur utilitati, non voluntati: quia ipsi sibi inveniuntur esse inimici; amici vero eorum potius illi quos inimicos putant, & reddunt (errando) mala pro bonis, cum reddere mala Christianus non debeat pro malis. Multa itaque sunt genera eleemosynarum, quae cum facimus, adjuvamus ut dimittantur nobis nostra peccata.*

334 Est itaque correctio fraterna, spiritualis eleemosyna, qua quis proximum, per secretam admonitionem, ex affectu charitatis, revocare conatur a peccato, in quantum est ei nocivum. Ita S. Thomas q. 33. a. 1. dicens, quod *correctio, quae adhibet remedia peccato, in quantum est quoddam malum ipsius peccantis... est proprie fraterna correctio, quae ordinatur ad emendationem delinquentis. Quodque fraterna correctio est actus charitatis: quia per eam repellimus malum fratris, cujus remotio tanto magis pertinet ad charitatem, quam etiam remotio exterioris damni, vel etiam corporalis nocimenti, quantum contrarium bonum virtutis magis affine est charitati, quam bonum corporis, vel exteriorum rerum.*

335 Spiritualis ista eleemosyna cadit sub praeccepto naturali & divino. Naturali quidem, tum quia comprehenditur sub praeccepto naturali dilectionis proximi: utpote quem verè ac sincerè non diligit, qui non vult ipsi bonum vitae aeternae, peccatumque ab ejus consecutione prohibens ab ipso non removet, cum potest. Quisquis verò lethalliter peccantem non corripit, *ubi debet, &*

quando debet, & secundum quod debet (ut loquitur S. Thomas) verè ac sincerè non vult ipsi bonum vitae aeternae, nec peccatum ab eo excludens removere: cum nec bonum illud pro posse procuret, nec peccatum removeat. Tum quia innata ratio dicitur, non minus, imò magis subveniendum esse proximo in necessitate spirituali, quam corporali.

Quòd cadat etiam sub speciali praeccepto divino, constat ex Matth. 19. *Si peccaverit in te* (id est coram te, seu te sciente, uti S. Thomas exponit quodlib. 11. a. 12.) *frater tuus, vade & corripe eum inter te, & ipsum solum.* Verbis quippe istis praecceptum contineri, communis est traditio sanctorum Patrum, Chrysostomi homil. 62. Basilii in reg. brevior. ad interrog. 47. Augustini ferm. 16. nunc 82. de verb. Dom. c. 7. Gregorii Magni l. 4. epist. 56. Ambrosii, Hieronymi, &c.

CAPUT XXXIV.

Declaratur quando facienda sit correctio.

337 **S**apienter observat S. Thomas a. 2. quòd *actus virtutum non quolibet modo fieri debent, sed observatis debitis circumstantiis, quae requiruntur ad hoc quòd sint actus virtuosus, ut scilicet fiat ubi debet, & quando debet, & secundum quod debet. Quia verò inter istas circumstantias praecipue attendenda est ratio finis... correctio autem fraterna ordinatur ad fratris emendationem; idèd hoc modo cadit sub praeccepto, secundum quod est necessaria ad istum finem; non autem ita quòd quolibet loco vel tempore frater delinquens corrigendus sit. Sunt tamen & alii fines propter quos facienda proximi correctio, uti explicabitur n. 338.*

338 Certae itaque conditiones ac circumstantiae requiruntur ad obligationem hujus praeccepti. Prima est nota tibi necessitas proximi, dum utique scis, aut valde probabiliter cognoscis, proximum peccasse, nec emendaturum se, nisi corrigatur. Quemadmodum enim corporalis eleemosyna praecceptum non obligat, nisi dum proximus est in necessitate ejus corporali; ita nec eleemosyna spiritualis praecceptum obligat, nisi dum proximus est in necessitate ipsius spirituali. In qua non est respectu mei, dum prudenter credo proximum, utpote timoratae conscientiae, suapte sponte se emendaturum, vel emendandum per alium, v. g. per Confessarium, vel Superiorem.

339 Secunda conditio est utilitas correctionis. Ad quam dijudicandam scire par est, obligationem correctionis proximi ex quatuor capitibus oriri posse. Primum est honor Dei, in circumstantiis, in quibus ipsius conservationi specialiter providere tenemur. Secundum est emendatio proximi, uti ex S. Thoma dixi n. 336. Tertium ca-